

Arrest

nr. 174 650 van 14 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 september 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2016 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2011 dient de moeder van verzoekende partij een asielaanvraag in. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert bij beslissing van 14 november 2011 de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoekende partij hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 88 065 van 24 september 2012 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw weigert toe te kennen.

Op 19 september 2012 dient de moeder van verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 8 februari 2013 wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker afgegeven.

Op 23 oktober 2013 wordt aan verzoekende partij een inreisverbod opgelegd.

Op 16 december 2013 dient de moeder van verzoekende partij wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 28 februari 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard en tegelijk wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Tegen deze beslissing dient de moeder van verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 147 985 van 18 juni 2015 het beroep verwerpt.

Op 8 februari 2015 maakt verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op 9 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 april 2015 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 15 april 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 8 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: Z.

geboortedatum: 30.01.1997

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 09.02.2015 (bijlage van 09.02.2015) en op 18.05.2016 (bijlage 13 van 15.04.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene volgde als minderjarige de procedures van zijn moeder.

Betrokkenes moeder heeft op 17.06.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 14.11.2011. Na een schorsend beroep werd de asielaanvraag van betrokkenes moeder definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 24.09.2012. Betrokkenes moeder ontving vervolgens op 11.02.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 08.02.2013) geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkenes moeder niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkenes moeder bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes moeder heeft op 14.05.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 12.07.2012. Deze beslissing is op 16.08.2012 aan betrokkenes moeder betekend.

Betrokkenes moeder heeft op 19.09.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 04.02.2013. Deze beslissing is op 11.02.2013 aan betrokkenes moeder betekend. Op 16.12.2013 diende betrokkenes moeder een tweede humanitaire regularisatieaanvraag in. Ook deze tweede 9bis aanvraag werd op 23.10.2013 onontvankelijk verklaard. De onontvankelijkheidsbeslissing werd op 05.11.2013 aan betrokkenes moeder betekend met een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies van 23.10.2013). Vervolgens diende betrokkenes moeder een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis. Deze derde 9bis aanvraag werd op 28.02.2014 zonder voorwerp verklaard en deze beslissing werd op 11.03.2014 aan betrokkenes moeder betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 28.02.2014). Betrokkenes moeder vierde 9bis aanvraag en betrokkens eerste 9bis aanvraag werd op 15.04.2016 eveneens zonder voorwerp verklaard. Deze beslissing werd op 18.05.2016 aan betrokkenes moeder en aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 15.04.2016).

Op 08.02.2015 werd betrokkene door de politie PZ regio Turnhout tegengehouden wegens zwartrijden. Aan betrokkene werd de volgende dag, 09.02.2015, een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 09.02.2016), geldig 30 dagen betekend.

Voor zover betrokkene verwijst naar zijn scholing, dient er opgemerkt te worden dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

(...)"

Op 8 september 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tevens tot afgifte van een inreisverbod, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.3. De verweerder werpt voorts in de nota met opmerkingen een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang, nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van zijn gebonden bevoegdheid en de gemachtigde van de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt toegepast.

In de huidige stand van het geding dient de gegrondheid van deze exceptie niet te worden onderzocht nu de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals hierna zal blijken, in elk geval dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve

rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij zich met het oog op haar verwijdering bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij wijst op haar grootmoeder die de Belgische nationaliteit heeft en ernstig ziek is. Haar grootmoeder lijdt aan diverse medische aandoeningen en is invalide verklaard. Verzoekende partij en haar moeder verlenen dagdagelijks mantelzorg. De tante, bij wie zij eveneens samenwoont, is voltijds tewerkgesteld. Dit is eveneens vermeld in de vorige aanvragen tot machtiging tot verblijf. De behandelende arts van de grootmoeder heeft tevens uitdrukkelijke gestipuleerd dat zij nood heeft aan mantelzorg. In de bestreden beslissing is geen rekening gehouden met deze gezins- en familiale situatie, laat staan gemotiveerd. De loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar de gevoerde procedures volstaat niet.

Bespreking

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij met haar moeder en grootmoeder in België verblijft en dat er nog tal van andere familieleden in België verblijven.

Aangezien het recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cfr. met betrekking tot artikel 8 van het EVRM: EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en aangezien het recht op een gezinsleven evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cfr. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), lijkt de vaststelling van de verwerende partij *prima facie* determinerend te kunnen zijn voor wat betreft de beoordeling van de relevantie van het gezinsleven in het kader van de huidige bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is eveneens een feitenkwestie .

Verzoekende partij verwijst naar haar grootmoeder die mantelzorg nodig heeft.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Aangenomen dat de grootmoeder van verzoekende partij mantelzorg nodig heeft laat verzoekende partij evenwel na aan te tonen dat deze mantelzorg niet kan worden verzekerd door andere familieleden of derden. Verzoekende partij heeft zich samen met haar moeder illegaal bij haar grootmoeder gevoegd. Een gezamenlijk adres op zich volstaat niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien is het voorgehouden gezinsleven in België opgebouwd op een moment dat zij wist dat zij slechts over een precair verblijf beschikte. Uit de loutere omstandigheid dat zij bij haar grootmoeder inwoont, kan niet *ipso facto* een band van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en de grootmoeder worden afgeleid. Dat haar grootmoeder mantelzorg nodig heeft wordt niet betwist. Evenwel toont verzoekende partij niet aan dat haar aanwezigheid in het Rijk onontbeerlijk is om in de mantelzorg te kunnen voorzien. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat er tussen de verzoekende partij en haar grootmoeder een dermate graad van afhankelijkheid is dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van haar moeder in het Rijk wordt in de bestreden beslissing gewezen op de verplichting van haar moeder om eveneens het tegen haar gerichte bevel om het grondgebied te verlaten na te leven. Verzoekende partij dient

bijgevolg samen met haar moeder grondgebied te verlaten en van een verplichte scheiding is aldus geen sprake.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de beslissing van 15 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In de voormelde beslissing kan worden gelezen dat niet wordt aannemelijk gemaakt dat de familieband met haar grootmoeder, nicht, neef, oom en tante (die allen legaal in België verblijven) voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Deze familieleden zijn ook zonder verzoekende partij naar België gekomen en wonen niet op hetzelfde adres. Er is geen sprake van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het volledige gezin (lees de moeder van verzoekende partij) dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 van het EVRM wordt gerespecteerd. Verzoekende partij kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft merkt de Raad op dat hierop niet verder wordt ingegaan in het verzoekschrift. Er is geen uiteenzetting gegeven op welke wijze artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

In deze omstandigheden maakt verzoekende partij *prima facie* geen ernstig grief op grond van het EVRM aannemelijk.

3.3.3. Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekster in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg

zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij zet het volgende uiteen:

“Gezien verzoeker in het land van herkomst geen enkele gezins- en/of familielid meer beschikt; dat al haar gezins- en familieleden op een volkomen legale wijze in België verblijven (zie divers aanvragen ex art. 9bis vv.); dat zij dagdagelijks instond (mantelzorg) voor zijn ernstig zieke Belgische grootmoeder; dat bij een terugkeer art. 3 en 8 van het EVRM zal worden geschonden; dient benadrukt te worden dat verzoeker inderdaad belang heeft bij het vernietigen en de schorsing van de bestreden beslissing, gezien de bestreden beslissing hier totaal geen rekening mee houden.”

Het door verzoekende partij beschreven nadeel is identiek is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middelonderdeel. Hieruit is gebleken dat verzoekende partij geen schending van een grondrecht op het eerste zicht aannemelijk heeft gemaakt.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. MOONEN